

ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่

หัวข้อ

การพิจารณาการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิด

การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิดไม่ได้มีการกำหนดหลักเกณฑ์และแนวทางปฏิบัติในการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิดไว้ในพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ แต่ถูกกำหนดไว้ในระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยหลักเกณฑ์การปฏิบัติเกี่ยวกับความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ โดยแยกเป็น ๒ กรณี ดังนี้

๑. การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิดกรณีเจ้าหน้าที่กระทำความผิดต่อหน่วยงานของรัฐ

๒. การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิดกรณีเจ้าหน้าที่กระทำความผิดต่อบุคคลภายนอก

ในที่นี้จะกล่าวถึงเฉพาะการพิจารณาการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิดกรณีเจ้าหน้าที่กระทำความผิดต่อหน่วยงานของรัฐ เพื่อเป็นแนวทางสำหรับการปฏิบัติราชการของเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานในหน้าที่ความรับผิดชอบในการเสนอความเห็นต่อหัวหน้าหน่วยงานของรัฐกรณีทรัพย์สินของหน่วยงานที่ตนรับผิดชอบได้รับความเสียหาย

การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิดกรณีเจ้าหน้าที่กระทำความผิดต่อหน่วยงานของรัฐ ตามหมวด ๑ ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยหลักเกณฑ์การปฏิบัติเกี่ยวกับความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ เหตุที่จะต้องมีการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ เมื่อเกิดความเสียหายแก่หน่วยงานของรัฐไม่ว่าจะเป็นกรณีทรัพย์สินของราชการสูญหายหรือได้รับความเสียหาย เช่น รถยนต์ของราชการเกิดการสูญหายหรือเกิดอุบัติเหตุ วัสดุอุปกรณ์ เครื่องมือเครื่องใช้ต่าง ๆ ของทางราชการได้รับความเสียหาย หรือเกิดการสูญหาย เป็นต้น หรือความเสียหายจากการใช้จ่ายเงินงบประมาณไม่เป็นไปตามระเบียบกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ไม่ว่าจะเป็นกรณีที่เจ้าหน้าที่ในหน่วยงานพบเห็นเองหรือได้รับแจ้งจากหน่วยงานตรวจสอบภาครัฐ เช่น สำนักงานตรวจเงินแผ่นดิน สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ เป็นต้น เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องจะต้องรายงานต่อผู้บังคับบัญชา ตามลำดับชั้นจนถึงหัวหน้าหน่วยงานของรัฐแห่งนั้น ตามข้อ ๗ ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยหลักเกณฑ์การปฏิบัติเกี่ยวกับความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ เพื่อให้หัวหน้าหน่วยงานของรัฐใช้ดุลพินิจว่าความเสียหาย มีเหตุอันควรเชื่อว่าจะเกิดจากการกระทำของเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานของรัฐหรือไม่ เห็นได้ว่าองค์ประกอบสำคัญในการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ มี ๒ ประการ คือ ๑) เกิดความเสียหายแก่หน่วยงานของรัฐ และ ๒) มีเหตุอันควรเชื่อว่าจะ เกิดจากการกระทำของเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานของรัฐแห่งนั้น

๑) เกิดความเสียหายแก่หน่วยงานของรัฐ ซึ่งความเสียหายตามบทนิยาม ในข้อ ๔ ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยหลักเกณฑ์การปฏิบัติเกี่ยวกับความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ หมายความว่า “ความเสียหายที่เกิดจากการทำละเมิดอย่างใด ๆ แต่ไม่รวมถึงการออกคำสั่งหรือกฎ” เห็นได้ว่าจะต้องมีการทำละเมิดซึ่งก็คือการกระทำโดยจงใจ หรือประมาทเลินเล่อโดยผิดกฎหมาย เป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ราชการ เมื่อเกิดความเสียหายแก่หน่วยงานของรัฐ หัวหน้าหน่วยงานของรัฐมีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิด สำหรับการพิจารณาว่าหน่วยงานใดเป็นเจ้าของทรัพย์สินที่ได้รับความเสียหายนั้น คณะกรรมการกฤษฎีกา ได้มีความเห็นตามเรื่องเสร็จที่ ๙๖๐/๒๕๕๖ เรื่อง การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่กรณีทุจริตใช้จ่ายเงินทดรองราชการว่า ในทางปฏิบัติให้ถือว่าหน่วยงานของรัฐที่ได้รับจัดสรรงบประมาณเพื่อจัดหาทรัพย์สินเป็นหน่วยงานของรัฐที่เป็นเจ้าของทรัพย์สินที่ได้รับความเสียหาย เช่น กรณีการจัดซื้อผ้าห่มกันหนาวของสำนักงานป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยจังหวัดเลย และโครงการแก้ไขปัญหาย้ายแล้งของสำนักงานป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยจังหวัดน่าน

เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงว่า เจ้าหน้าที่ของรัฐได้ดำเนินการจัดซื้อจัดจ้างโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายเป็นเหตุให้ทางราชการได้รับความเสียหาย โดยการจัดซื้อจัดจ้างดังกล่าวได้ใช้จ่ายเงินจากเงินทอรองราชการซึ่งเป็นวงเงินที่ตั้งอยู่ที่ทำการปกครองจังหวัด โดยมีผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นผู้อนุมัติการจ่ายเงิน ด้วยเหตุนี้ทำการปกครองจังหวัดซึ่งเป็นส่วนราชการที่ได้รับจัดสรรวงเงินทอรองราชการจึงเป็นส่วนราชการที่ได้รับความเสียหาย แต่โดยที่ทำการปกครองจังหวัดเป็นราชการส่วนภูมิภาคของกรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย จึงไม่มีฐานะเป็นนิติบุคคลตามกฎหมาย ดังนั้น กรมการปกครองในฐานะหน่วยงานต้นสังกัดจึงเป็นหน่วยงานของรัฐที่ได้รับความเสียหาย และอธิบดีกรมการปกครองในฐานะหัวหน้าหน่วยงานของรัฐที่เป็นเจ้าของทรัพย์สินที่ได้รับความเสียหายย่อมมีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดในกรณีดังกล่าวได้

โดยในส่วนของสำนักงานปลัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ในกรณีทรัพย์สินที่ได้รับความเสียหายเกิดขึ้นกับสำนักงานเกษตรและสหกรณ์จังหวัด ซึ่งเป็นราชการส่วนภูมิภาคตามกฎหมายกระทรวงแบ่งส่วนราชการสำนักงานปลัดกระทรวง กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๒ นั้น ปลัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ในฐานะหัวหน้าหน่วยงานของสำนักงานปลัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ได้มีคำสั่งกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ที่ ๖๑๘/๒๕๖๓ ลงวันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๖๓ มอบอำนาจให้ผู้ว่าราชการจังหวัดปฏิบัติราชการแทนในการดำเนินการตามพระราชบัญญัติความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ และระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยหลักเกณฑ์การปฏิบัติเกี่ยวกับความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ดังนั้น เมื่อทรัพย์สินที่ได้รับความเสียหายเกิดขึ้นกับสำนักงานเกษตรและสหกรณ์จังหวัด จึงเป็นอำนาจของผู้ว่าราชการจังหวัดในการพิจารณาแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิด

๒. มีเหตุอันควรเชื่อว่า เกิดจากการกระทำของเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานของรัฐแห่งนั้น กรณีนี้เป็นดุลพินิจของหัวหน้าหน่วยงานของรัฐที่จะพิจารณาว่า ความเสียหายที่เกิดขึ้นมีเหตุอันควรเชื่อว่าเกิดจากการกระทำของเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานของรัฐหรือไม่ โดยถ้ามีเหตุที่ปรากฏชัดแจ้งก็อาจสั่งให้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ แต่กรณีที่ไม่มีชัดแจ้งอาจมีการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงเบื้องต้น เพื่อเสนอความเห็นประกอบการใช้ดุลพินิจของหัวหน้าหน่วยงานของรัฐก็จะทำให้การใช้ดุลพินิจเป็นไปอย่างรอบคอบ อำนวยความเป็นธรรมให้กับเจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้องได้

คำว่า “เหตุอันควรเชื่อ” ที่กำหนดไว้ในข้อ ๘ วรรคหนึ่ง ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยหลักเกณฑ์การปฏิบัติเกี่ยวกับความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ นั้น คณะกรรมการกฤษฎีกา ได้มีความเห็นตามเรื่องเสร็จที่ ๙๑/๒๕๔๑ ว่า ไม่มีความหมายแตกต่างจากความหมายโดยทั่วไป เหตุอันควรเชื่อจึงต้องพิจารณาจากมาตรฐานวิญญูชนเป็นเกณฑ์ โดยคำนึงถึงข้อเท็จจริงเป็นกรณี ๆ ไป ดังเช่นกรณีเจ้าหน้าที่สำนักงานการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม (ส.ป.ก.) ได้เบิกรถยนต์ราชการพร้อมด้วยพนักงานขับรถยนต์ราชการเพื่อไปปฏิบัติราชการเกี่ยวกับงานปรับปรุงระวางแผนที่ปรากฏว่า ขณะเดินทางกลับจากราชการเพื่อเข้าที่พัก เมื่อเดินทางถึงบริเวณหน้าสำนักงานการปฏิรูปที่ดินจังหวัดหนองบัวลำภู กระงกด้านหน้าของรถยนต์ดังกล่าวได้แตกโดยไม่ทราบสาเหตุและไม่มีคู่กรณี เจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบได้รายงานผู้บังคับบัญชาตามลำดับชั้นถึงเลขาธิการ ส.ป.ก. ว่า เหตุที่เกิดขึ้นนั้น เชื่อได้ว่าไม่ได้เกิดจากการกระทำโดยจงใจ หรือประมาทเลินเล่อแต่อย่างใด เลขาธิการ ส.ป.ก. เห็นว่า กรณีดังกล่าวเป็นกรณีเกิดความเสียหายแก่ราชการ เนื่องจากการปฏิบัติหน้าที่และไม่มีเหตุอันควรเชื่อว่า ความเสียหายดังกล่าวเกิดจากการกระทำโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่อของเจ้าหน้าที่ จึงไม่มีผู้ใดต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทน เห็นได้ว่า กรณีนี้เลขาธิการ ส.ป.ก. ควรแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงเบื้องต้นก่อน เพื่อให้ได้ข้อเท็จจริงโดยละเอียดก่อนที่จะพิจารณาสั่งการว่า มีเหตุอันควรเชื่อว่าเกิดจากการกระทำของเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานของรัฐ เพื่อจะแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดต่อไป โดยขอยกตัวอย่างเหตุอันควรเชื่ออีกกรณี ตามบันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องเสร็จที่ ๓๙๙/๒๕๔๖ เรื่อง หลักเกณฑ์การตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิด ตามกฎหมายว่าด้วยความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ กรณีรถยนต์ราชการส่วนบุคคล

ของกรมโยธาธิการและผังเมืองสุญหาย โดยปรากฏข้อเท็จจริงว่า รถยนต์ส่วนบุคคลของกรมโยธาธิการและผังเมือง ซึ่งซื้อประจำสำนักงานผังเมืองจังหวัดสงขลาสุญหาย เนื่องจากการโจรกรรมของคนร้าย โดยในวันเกิดเหตุเจ้าหน้าที่ของกรมโยธาธิการและผังเมืองได้นำรถยนต์คันดังกล่าว ซึ่งเป็นรถใหม่ไปจอดไว้บนถนนสาธารณะหน้าบ้านพัก เนื่องจากบริเวณบ้านพักไม่มีบริเวณที่จอดรถ และรถได้สูญหายไปหลังเวลา ๒๒.๐๐ น. จากข้อเท็จจริงดังกล่าว เห็นว่า เจ้าหน้าที่ของกรมโยธาธิการและผังเมืองได้จอดรถยนต์ทิ้งไว้บนถนนสาธารณะ ซึ่งเป็นที่สัญจรไปมา และได้จอดทิ้งไว้ข้ามคืน ประกอบกับรถยนต์คันดังกล่าวเป็นรถใหม่ การจอดทิ้งไว้เช่นนั้นย่อมเป็นการเสี่ยงต่อการที่รถยนต์จะสูญหายได้โดยง่าย แม้จะได้มีการขออนุญาตไว้ในกรณีออกปฏิบัติหน้าที่นอกเวลาราชการ หรือในวันหยุดราชการสามารถจอดที่บ้านพักได้ก็ตาม แต่ไม่ปรากฏว่า ได้ดูแลทรัพย์สินของทางราชการด้วยความระมัดระวังอย่างเพียงพอ การที่รถยนต์สูญหายไปนี้ ย่อมเกิดจากความเสียหายแก่กรมโยธาธิการและผังเมืองแล้ว และมีเหตุอันควรเชื่อว่าเกิดจากการกระทำของเจ้าหน้าที่กรมโยธาธิการและผังเมือง จึงต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิด ตามข้อ ๘ ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีดังกล่าว แต่ถ้าข้อเท็จจริงฟังได้ว่า ความเสียหายไม่มีเหตุอันควรเชื่อว่าเกิดจากการกระทำของเจ้าหน้าที่ ก็ไม่ต้องดำเนินการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิด ดังเช่น ข้อเท็จจริงเรื่องนี้เป็นกรณีทรัพย์สินที่ได้รับความเสียหายเกิดขึ้นกับกรมวิชาการเกษตร โดยปรากฏข้อเท็จจริงว่า กรมวิชาการเกษตรได้อนุมัติให้เจ้าหน้าที่รวม ๔ คน เดินทางไปราชการที่จังหวัดกาญจนบุรี และจังหวัดสุพรรณบุรี ในระหว่างวันที่ ๑๕ - ๑๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๖ โดยใช้รถยนต์ราชการในการเดินทาง ซึ่งมีพนักงานขับรถระดับ ๒ เป็นเจ้าหน้าที่ผู้ขับขี่ โดยเมื่อวันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๖ ระหว่างเดินทางกลับจากการปฏิบัติราชการจากจังหวัดสุพรรณบุรีเข้ากรุงเทพมหานคร โดยใช้ทางหลวงแผ่นดินหมายเลข ๓๔๐ ขณะเจ้าหน้าที่ผู้ขับขี่ขับรถยนต์คันดังกล่าวด้วยความเร็ว ๖๐ กม./ชม. ได้มีรถยนต์ซึ่งมีนายตัน เป็นผู้ขับขี่ พุ่งชนด้านท้ายรถยนต์ราชการทำให้รถยนต์ราชการพุ่งชนท้ายรถยนต์บรรทุก ๖ ล้อ ซึ่งอยู่ด้านหน้าเป็นเหตุให้รถยนต์ราชการได้รับความเสียหาย คณะผู้ร่วมเดินทางจึงได้แจ้งตำรวจท้องที่ ต่อมาพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรบางบัวทอง ได้ดำเนินการสอบสวนคดีนี้ปรากฏว่านายตัน ยอมรับว่าเป็นฝ่ายประมาทที่ขับรถโดยไม่ใช่ความระมัดระวังให้เพียงพอเป็นเหตุให้ไปชนท้ายรถยนต์ราชการ อธิบดีกรมวิชาการในฐานะหัวหน้าหน่วยงานของรัฐ จึงได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงเบื้องต้นในเรื่องนี้เพื่อพิจารณาเสนอความเห็น ว่า ความเสียหายของรถยนต์ราชการคันดังกล่าวซึ่งเป็นทรัพย์สินของกรมวิชาการเกษตร มีเหตุอันควรเชื่อว่าเกิดจากการกระทำของเจ้าหน้าที่หรือไม่ โดยคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงเบื้องต้นได้พิจารณาข้อเท็จจริงดังกล่าวแล้วเห็นว่า พนักงานขับรถราชการซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ ขับรถราชการอยู่ในช่องเดินรถตามปกติ การที่รถยนต์ราชการเกิดอุบัติเหตุได้รับความเสียหายเป็นผลโดยตรงจากการกระทำของนายตัน บุคคลภายนอก ไม่มีเหตุอันควรเชื่อว่าเกิดจากการกระทำของเจ้าหน้าที่

สำหรับคำว่า “เจ้าหน้าที่” คำว่า เจ้าหน้าที่ พระราชบัญญัติความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ มาตรา ๔ บัญญัติว่า “เจ้าหน้าที่ หมายความว่า ข้าราชการ พนักงาน ลูกจ้าง หรือผู้ปฏิบัติงานประเภทอื่น ไม่ว่าจะเป็นการแต่งตั้งในฐานะเป็นกรรมการหรือฐานะอื่นใด”

โดยข้าราชการ และพนักงาน คือ เจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งมีกฎหมายหรือระเบียบเฉพาะกำหนดไว้ว่าให้เป็นข้าราชการหรือพนักงานโดยกำหนดให้อำนาจหน้าที่ในงานของหน่วยงานของรัฐ เช่น ข้าราชการพลเรือนสามัญ ข้าราชการกรุงเทพมหานคร พนักงานเทศบาล พนักงานของรัฐ พนักงานของมหาวิทยาลัย เป็นต้น สำหรับลูกจ้างนั้น หมายความว่ารวมทั้งลูกจ้างประจำและลูกจ้างชั่วคราวด้วย ส่วนผู้รับจ้างเหมาบริการซึ่งจัดจ้างให้มาทำงานโดยอาศัยสัญญาจ้างตามระเบียบว่าด้วยการพัสดุ นั้น เดิมคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะพิเศษ) เรื่องเสร็จที่ ๘๔๙/ ๒๕๔๒ ประกอบหนังสือกรมบัญชีกลาง ด่วนที่สุด ที่ กค ๐๔๑๕๗/๗๒๒๗ ลงวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๐ เคยให้ความเห็นไว้ว่า ลูกจ้างของหน่วยงานของรัฐที่จะอยู่ในบังคับของบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ.๒๕๓๙ ได้นั้นจะต้องอยู่ในฐานะที่เป็นเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานของรัฐและได้กระทำ

ละเมิดก่อให้เกิดความเสียหายในการปฏิบัติหน้าที่และการที่จะพิจารณาว่า ลูกจ้างคนใด เป็น “เจ้าหน้าที่” ตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ หรือไม่นั้น อาจพิจารณาโดยจำแนกตามลักษณะของความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยงานของรัฐกับบุคคลในสังกัด ซึ่งแยกพิจารณาออกได้เป็น ๒ ลักษณะคือ ลูกจ้างที่ได้รับการบรรจุแต่งตั้งให้ปฏิบัติงานในหน่วยงานของรัฐที่มีลักษณะเป็นการปฏิบัติงานประจำและต่อเนื่องมีการกำหนดอัตราเงินเดือน การเลื่อนขั้นเงินเดือน การลงโทษทางวินัยตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดโดยกฎหมาย กฎ ระเบียบ หรือข้อบังคับ และลูกจ้างที่หน่วยงานของรัฐได้ว่าจ้างให้ปฏิบัติงานในลักษณะเป็นครั้งคราวเฉพาะงานไม่ว่าจะมีสัญญาจ้างหรือไม่ก็ตามความสัมพันธ์ของบุคคลดังกล่าวกับหน่วยงานที่ว่าจ้างย่อมเป็นไปตามข้อตกลงในสัญญาตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

ต่อมาเมื่อวันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๖๗ ศาลปกครองสูงสุดได้มีคำพิพากษา ในคดีหมายเลขดำที่ อผ. ๙๙/๒๕๖๓ คดีหมายเลขแดงที่ อผ. ๒๓/๒๕๖๗ ระหว่าง นายศุภกิจ สะท้อน ผู้ฟ้องคดี เทศบาลเมืองแพร่ ผู้ถูกฟ้องคดี สรุปได้ว่า ผู้รับจ้างเหมาบริการ ตามสัญญาจ้างและรายละเอียดขอบเขตงานจ้าง (TOR) ได้กำหนดให้ผู้รับจ้างเหมาบริการปฏิบัติหน้าที่ในสังกัดผู้ถูกฟ้องคดีเพื่อให้ปฏิบัติงานตามอำนาจหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดี จึงถือว่าผู้รับจ้างเหมาบริการเป็นผู้ปฏิบัติงานประเภทอื่น ซึ่งมีฐานะเป็นเจ้าหน้าที่ตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙

ดังนั้น เมื่อหัวหน้าหน่วยงานของรัฐพิจารณาแล้วเห็นว่า ความเสียหายที่เกิดขึ้นกับทรัพย์สินของหน่วยงานของรัฐ ถ้ามีเหตุอันควรเชื่อว่าจะเกิดจากการกระทำของเจ้าหน้าที่ ให้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิด ตามข้อ ๘ ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยหลักเกณฑ์การปฏิบัติเกี่ยวกับความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ โดยองค์ประกอบของคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ ตามข้อ ๘ ของระเบียบดังกล่าว กำหนดให้คณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ ให้มีจำนวนไม่เกินห้าคน โดยแต่งตั้งจากเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานรัฐแห่งนั้นหรือหน่วยงานของรัฐอื่นตามที่เห็นสมควร และให้กำหนดเวลาแล้วเสร็จของคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิดไว้ด้วย

แต่หากพิจารณาแล้วเห็นว่า ความเสียหายที่เกิดขึ้นกับทรัพย์สินของหน่วยงานของรัฐ ไม่มีเหตุอันควรเชื่อว่าจะเกิดจากการกระทำของเจ้าหน้าที่ ไม่จำเป็นต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิด หรือในกรณีหน่วยงานของรัฐทราบแน่ชัดว่า ความเสียหายที่เกิดขึ้นกับทรัพย์สินของหน่วยงานของรัฐ มีเหตุอันควรเชื่อว่าจะเกิดจากการกระทำของเจ้าหน้าที่ ซึ่งหน่วยงานของรัฐทราบจำนวนค่าเสียหายเป็นที่แน่นอน และเจ้าหน้าที่ผู้นั้นได้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนคืนให้แก่หน่วยงานของรัฐ จึงไม่มีความจำเป็นต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิดขึ้นอีก ตามความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องเสร็จที่ ๑๙๓/๒๕๔๓

อย่างไรก็ตาม ไม่ว่าหัวหน้าหน่วยงานของรัฐจะแต่งตั้งหรือไม่แต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิด หัวหน้าหน่วยงานของรัฐจะต้องรายงานผลการพิจารณาให้ปลัดกระทรวงหรือรัฐมนตรีซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชา หรือกำกับดูแลหรือควบคุมการปฏิบัติงานของบุคคลดังกล่าว เพื่อให้ปลัดกระทรวง หรือรัฐมนตรี แล้วแต่กรณี พิจารณาว่าสมควรแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิดต่อไป หรือไม่ ทั้งนี้ ตามความในข้อ ๑๒ วรรคหนึ่ง ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยหลักเกณฑ์การปฏิบัติเกี่ยวกับความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ต่อไป